

עבורנו בפרזי ועבור הקבוצה שלנו, היתה משימה חשובה וקשה ביותר לפתור.. פתחנו לשכת שרות סוציאלית. היינו זקוקים למעון עבור אלפי הילדים היתומים, לפתוח מועדונים, לחפש האם לילדים אלו יש קרובי משפחה, לאתר את כל הילדים שהוחבאו בכנסיות ואצל הכפריים, לשלוח כמה שיותר ילדים וצעירים לפלסטינה. במשרדנו בפרזי אני צריכה לקבל מבוגרים שזקוקים לעזרה. הם איבדו את הכל ובמשך שנים התחבאו כמו הורי. הם מבקשים קורת גג, מיטה, כסף. כל אחד מספר לי מה עבר עליו באותן שנים אחרונות. האסון הוא גדול מאוד. בערב, אנחנו חוזרים סחוטים, אי אפשר לישון, אי אפשר לשמוח מהשחרור.

לאחר קשיים רבים אני מצליחה לקבל דירה עבור הורי במבנה מאוד ישן ברחוב CHARLEMAGNE הם היו מאוד מאושרים לקבל קורת גג. הורי אמיצים – הם הולכים להתחיל הכל מאפס. אני הולכת להביא את מרסל וז'ול מאצל הכפריים שהתייחסו בצורה נהדרת לילדים. כשהודתי להם אמרתי שהם טיפלו בשני ילדים יהודיים. הם לא רצו להאמין. עבורם, ליהודים היה פרצוף מיוחד כמו על עלוני התעמולה.

הנשק היה עדין ברשותי ולפני שהחזרתי אותו הלכתי עם ידיד שלי MAURICE KLUPSTEIN לקבל חזרה את הדירה של הדודה ארנה ב. LILAS - שכנים התגוררו בדירה ולקחו את כל מה שהיה בה – רהיטים, כלי אוכל, כלי בית וכו"ב ולא רצו להחזיר את הדברים. לא היו לי שום רחמים, או שהם יוצאים מיד מבלי לקחת דבר או שאני יורה. אני לא יודעת עד היום להשתמש בנשק אבל הסרט של ה F.F.I. -וה- סטן ביד עשו את שלהם ודודתי קיבלה בחזרה את כל אשר לה.

המשכתי לעבוד בשרות הסוציאל, סבלתי עדיין מהברך. צריך היה להתחיל בטיפולים. סבלתי גם מטחורים וגם כאן היה צריך להתחיל טיפול. כולנו שכרנו חדרים בפנסיון ברובע החמישי. הרופא ציווה עלי לנוח. הפסקתי את עבודתי לזמן קצר. עברתי טיפול בבית חולים, HOTEL DIEU, הוציאו לי מים מהברך ולאחר מספר טיפולים היו לי יותר כאבים מבעבר. מאחר והיו לי המון דברים לסדר לא חזרתי לטיפולים. הייתי צריכה בעיקר לעזור למשפחתי. בפרזי היה קשה למצוא מזון, השוק השחור שהחל בזמן הכיבוש הלך ופרח. אחי מרסל חזר ללימודים. צבאות בנות הברית מתקדמים ומשחררים את ראשוני מחנות ההשמדה. הרוסים גם הם מתקדמים ומשחררים מחנות השמדה. בספטמבר אלפרד ואביו חוזרים ממחנה VITEL ששם זהו מזה כמה חודשים. אנו מקוים ומחכים לראות במהרה את שובם של אלו שכה יקרים לנו. מכינים את שובם לפרזי, פותחים מרכז קליטה ב. HOTEL LUTECIA -עבדתי מספר ימים וראיתי את ראשוני החוזרים שנראו כמו מתים מהלכים. זה היה נורא. זה היה גם נורא לראות את כל אלו שחיכו ליקיריהם וכאשר היו מגיעים החוזרים מהמחנות היינו שומעים צעקות, שמות, אולי אחד משלהם היה באותו מחנה. לא היה לי כח להמשיך ועזבתי את עבודתי.

הכוחות התקדמו ושחררו מחנות. לא היו מספיק אמצעים כדי להחזירם למולדת והם הגיעו בודדים בודדים. מרבית אלו שנשארו בחיים, חייבים היו לאשפזם לפני החזרתם למולדת.

8 למאי 1945 ניצחון. עבורנו היהודים זה עדיין לא החג.

10 למאי 1945 - נכנסתי למרפאה לניתוח טחורים ובהמשך נשארתי במנוחה בבית הורי למשך 15 יום.

ב- 1945 נחתמה הפסקת האש ושבווי המלחמה חוזרים לפרזי. הנותרים ממחנות חוזרים אף הם. שניים מחברי מהנוער הציוני חוזרים: מרסל שכינר וSANGLIER והנרי ברומן, אחיו של ז'אן, שאינו יותר בחיים. שניהם היו עם אחי אבל הוא לא חזר. בן דודי ז'אק השליך עצמו על